

skulde kaldes hjem straks, fordi der var adskilligt at ændre i hans Udkast, før det kunde bruges som Grundlag for Detailplaner.

Endvidere forlangte han, for at der overhovedet skulde blive Mulighed for et frugtbringende Samarbejde mellem ham og Per, at denne personlig skulde anmode ham om at tage Sagen i sin Haand og i det hele gøre de indledende Skridt til en Forstaaelse.

Denne Fordring bad Ivan ham indstændigt at frafalde.

Men Obersten var paa dette Punkt ubøjelig. Han havde ikke glemmt de Ord, hvormed Per hin Dag havde taget Afsked: „Næste Gang, vi mødes, Hr. Oberst, bliver det Dem, der søger mig.“ — Denne overmodige Profeti skulde dog ikke altfor bogstaveligt gaa i Opfyldelse!

Ivan forsøgte endnu nogle Overtalelser, men Obersten, der under hele Sammenkomsten havde været kendeligt nervøs, afbrød ham tilsidst i opblussende Vrede og sagde:

„Den Ting kan ikke diskuteres mere her. Jeg betragter i det hele nu Sagen som uddebatteret imellem os.“

Saa rejste Ivan sig og gik modfalden bort.